

Arrest

nr. 274 094 van 15 juni 2022
in de zaken RvV X / IX en X / IX

In zake: X
X

**Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat B. HERMAN
Kioskplaats 14
2660 HOBOKEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 7 juni 2022 tot intrekking van een visum en houdende bevel tot terugdrijving en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. (zaak X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 7 juni 2022 tot intrekking van een visum en houdende bevel tot terugdrijving en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. (zaak X)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 13 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. HERMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, echtgenoten, worden op 7 juni 2022 staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Diezelfde dag neemt de verwerende partij in hoofde van beide verzoekers afzonderlijk een beslissing tot intrekking van een visum, een beslissing tot terugdrijving en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De motieven van de beslissingen tot terugdrijving luiden als volgt:

In hoofde van verzoeker:

“TERUGDRIJVING

Op 07/06/2022 om 12.40 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [...]

de heer / mevrouw : [...]

die de volgende nationaliteit heeft Ghana

houder van het document nationaal paspoort van Ghana nummer (...)

afgegeven te Accra op : 15.03.2022

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Spaanse autoriteiten te Accra

afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en): [...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met zijn echtgenote, de genaamde O., en verklaren naar Barcelona (Spanje) door te reizen voor toerisme en uit te rusten. Ze leggen een toeristisch plannetje voor doch kent de inhoud hiervan niet. Verder beschikken ze over geen enkele toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis). Betrokkene kennen ook geen bezienswaardigheden of toeristische trekpleisters in Spanje. Verder kunnen ze ook geen toelichting geven met betrekking tot hun voorgenomen toeristische activiteiten tijdens hun verblijf te Barcelona.”

In hoofde van verzoekster:

“TERUGDRIJVING

Op 07/06/2022 om 12.40 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [...]

de heer / mevrouw : [...]

die de volgende nationaliteit heeft Ghana

houder van het document nationaal paspoort van Ghana nummer (...)

afgegeven te Accra op : 07.02.2022

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Spaanse autoriteiten te Accra

afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en): [...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met haar echtgenoot, de genaamde A.K., en verklaren naar Barcelona (Spanje) door te reizen voor toerisme en uit te rusten. Ze leggen een toeristisch plannetje voor doch kent de inhoud hiervan niet. Verder beschikken ze over geen enkele toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis). Betrokkene kennen ook geen bezienswaardigheden of toeristische trekpleisters in Spanje. Verder kunnen ze ook geen toelichting geven met betrekking tot hun voorgenomen toeristische activiteiten tijdens hun verblijf te Barcelona.

[...]

2. Samenvoeging

De Raad acht het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast om de beide zaken samen te voegen, gelet op hun verknochtheid.

3. Ontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Ambtshalve wordt erop gewezen dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vorderingen, in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissingen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Immers, artikel 71, tweede lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

De vorderingen zijn onontvankelijk in zoverre zij zijn gericht tegen de beslissingen tot vasthouding.

3.2. Ook ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vorderingen niet-ontvankelijk zijn tegen de beslissingen houdende intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake

asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;" (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

"Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

"Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling". (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zitting betoogt de raadsman van de verzoekende partijen dat hij zich op dit punt gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissingen tot intrekking van een visum.

4. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In hoofd van de verzoekende partijen werd een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, met het oog op hun terugdrijving.

In casu is de uiterst dringende noodzakelijkheid, die overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, aangetoond.

4.2. Betreffende het ernstig middel

4.2.1. Uiteenzetting van het ernstig middel

Voorafgaandelijk moet worden vastgesteld dat de middelen in de gevoegde zaken identiek zijn.

In het tweede middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel luidt als volgt:

*“Ernstige beslissingen met ernstige gevolgen vereisen uiteraard een grondig gemotiveerde en onderbouwde grondslag. De loutere subjectieve stelling dat het niet bevredigend kunnen beantwoorden van enkele vragen over toeristische trekpleisters en het ontbreken van uitgebreide toeristische documentatie kunnen toch nooit aanvaard worden als motief om verzoekers te beletten door te reizen naar hun bestemming?
De Staatssecretaris heeft aldus zijn beslissing niet voldoende degelijk onderbouwd.”*

In het vierde middel wordt de schending opgeworpen van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Tevens verwijzend naar het vorige middel, moge het duidelijk zijn dat de overheid in deze beslist niet zorgvuldig gehandeld heeft. Door het enkele feit geen bevredigend antwoord te krijgen op een aantal algemene vragen nopens “bezienswaardigheden of toeristische trekpleisters in Spanje”, kan toch niet geconcludeerd worden dat verzoekers niet met oprechte en correcte reismotieven naar Barcelona (waar hun kort verblijf zich exclusief zou afspelen) vertrokken zouden zijn.”

Datzelfde geldt voor het ontbreken van “toeristische documentatie (folders, brochures, stadplannetjes geboekte rondreis)”.

Verzoekers hadden wel degelijk concrete plannen voor hun verblijf. Zo wilden ze zeker de Ramblas bezoeken, evenals de kathedraal en het Camp Nou voetbalstadion. Verder wensten zij wat rond te lopen in te stad en te shoppen, om - zoals ze zelf expliciet aangaven - zich te ontspannen en uit te rusten.

De Staatssecretaris lijkt zijn beslissing te staven door van iedere toerist te verwachten dat zij grotendeels intellectuele en artistiek/esthetische redenen hebben om een stad te bezoeken. Hij lijkt daarbij niet in te zien dat voor sommige mensen eenvoudige verzuchtingen als wandelen en het opsnuiven van de aangename sfeer van een bepaalde stad volstaan.

Bovendien dient de Staatssecretaris toe te geven dat verzoekers wel degelijk “een toeristische plannetjes (sic) bij zich hadden. Dat zij op het ogenblik van hun aankomst misschien nog niet volledig doorgond hadden, kan toch geen reden zijn om te twijfelen aan hun oprechte motieven?”

Zoals hen bij het afleveren van hun visum gevraagd, hadden zij ten behoeve van de Spaanse immigratiediensten een summier overzicht van hun geplande activiteiten bij zich. Daarin is wel degelijk en expliciet sprake van een bezoek aan de voornaamste toeristische bezienswaardigheden in Barcelona. (stuk 5)

Tenslotte hebben de bevoegde overheidsdiensten geen enkel bijkomend onderzoek verricht gedaan naar de achtergrond van verzoekers. Beiden zijn hardwerkende ondernemers met een eigen zaak. In hun thuisland worden zij als zeer bemiddeld beschouwd. Bovendien zijn zij de trotse ouders van 3 jonge, schoolgaande kinderen, die hun dagelijkse hulp en bijstand nodige hebben. Waarom zouden zij om andere motieven dan ontspanning (welke dat ook zouden zijn-daarover zegt de bestreden beslissing in alle talen) afreizen?

Overigens hebben verzoekers de bewijzen van een en ander reeds uitvoerig voorgelegd en toegelicht bij de aanvraag van hun visum aan Spanje, visum dat zonder enig probleem werd toegekend.

Door op een dergelijke beperkte, weinig doordachte en onzorgvuldige manier tot besluitvorming te komen werd het aangehaald algemeen rechtsbeginsel ernstig geschonden.”

Het vijfde middel is onder meer afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en luidt als volgt:

“Burgers die op legale wijze aankomen op het Belgisch grondgebied mogen verwachten op een redelijke manier behandeld te worden. Zij dienen er op te mogen vertrouwen dat de Belgische overheid hen correct en op een aanvaardbare manier tegemoet treedt.

Verzoekers zijn uit Accra vertrokken met alle vereist en authentieke documenten. Zij mochten op basis van het door het land van hun eindbestemming verleende visum er toch op vertrouwen dat zij minstens tot aan de Spaanse grens verder konden reizen? Door hun reismotief op een niet ernstig gemotiveerde en onzorgvuldige wijze in twijfel te trekken en uiteindelijk hun vrijheid van gaan en staan te beletten, heeft de Staatssecretaris buiten elke redelijkheid gehandeld en het vertrouwensbeginsel geschonden.”

4.2.2. Beoordeling

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De formele motiveringsplicht zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, is een doelnorm die ertoe strekt de bestuurde inzicht te geven in de feitelijke en juridische overwegingen die aan de hem aanbelangende beslissing ten grondslag liggen wat hem onder meer moet toelaten om met kennis van zaken zijn kansen af te wegen en zijn rechtsmiddelen voor te bereiden. (RvS 1 september 2021, nr. 251.405)

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM)

De beslissing tot teruggrijving is gestoeld op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling kan, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling “3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

Zoals de verwerende partij dat in haar nota correct stelt, kan dus ook wanneer een vreemdeling zich in het bezit van een geldig visum aan de grens meldt, nog een controle worden gedaan van diens reismotieven. De verwerende partij moet bij deze controle evenwel het zorgvuldigheidsbeginsel respecteren en moet, indien zij van oordeel is dat het reismotief alsnog onduidelijk is, dit afdoende motiveren. Dit impliceert dat de aangehaalde redenen de bestreden beslissing moeten kunnen dragen. Verder mag zij bij de beoordeling niet kennelijk onredelijk handelen.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partijen tezamen reizen, dat zij verklaren naar Barcelona (Spanje) door te reizen voor toerisme en om uit te rusten, dat zij toeristische plannetjes voorleggen doch de inhoud hiervan niet kennen, dat zij verder over geen toeristische documentatie beschikken, dat zij ook geen bezienswaardigheden of toeristische trekpleisters in Spanje kennen en verder ook geen toelichting kunnen geven met betrekking tot hun voorgenomen toeristische activiteiten tijdens hun verblijf te Barcelona.

De verwerende partij kan dus worden gevolgd waar zij betoogt dat de beslissingen tot teruggrijving dus zowel een juridische en feitelijke grondslag bevatten en inzicht geven in de reden waarom ze werden genomen. Dit impliceert evenwel nog niet dat voldaan is aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Immers geven de verzoekende partijen aan dat deze motivering niet afdoende is. Zij stellen evenzeer dat ze niet zorgvuldig is en in strijd met het redelijkheidsbeginsel. Zij geven daarbij te kennen dat zij verschillende bewijzen hebben moeten voorleggen bij hun visumaanvraag, die zonder enig probleem werd ingewilligd door de Spaanse autoriteiten, dat geen rekening werd gehouden met hun achtergrond als hardwerkende ondernemers die in hun thuisland als zeer bemiddeld worden beschouwd en die drie jonge, nog in het thuisland verblijvende schoolgaande kinderen hebben. Zij hadden wel degelijk concrete plannen voor hun verblijf, maar er kan niet van iedere toerist worden verwacht dat hij grotendeels intellectuele en artistiek/esthetische redenen zou hebben om een stad te bezoeken. Bovendien hadden zij wel degelijk een toeristisch plan bij, en het feit dat zij dit bij hun aankomst misschien nog niet volledig doorgrond hadden kan geen reden zijn om te twijfelen aan hun oprechte motieven, zo stellen zij.

In de mate dat de verwerende partij bij wijze van repliek citeert uit het verslag van de grenspolitie, moet zij eraan worden herinnerd dat het de Raad toekomt om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen een visum vroegen en kregen vanwege de Spaanse ambassade in Accra. De stukken omtrent de visumaanvraag bevinden zich niet in het administratief dossier maar de verzoekende partijen maken het op het eerste gezicht plausibel dat zij daarbij verschillende documenten hebben moeten neerleggen; *“o.a. gaat het om hun (nationale) identiteitskaart, hun geboorteakte, een affidavit van familie mbt hun identiteit, hun professionele activiteiten en hun wens tot terugkeer na vakantie, hun blanco strafregister, hun vaccinatie- en biometrisch paspoort, hun solvabiliteit (bankuittreksels laatste 3 maanden), verzekering mbt het beoogde verblijf, een garantieverklaring van personen en bedrijven die voor hen instaan, enz.”*

Hoewel uit de stukken van de dossiers kan worden afgeleid dat het aanvankelijk niet duidelijk was of de verzoekende partijen in het bezit waren van een terugkeerticket, blijkt dit wel degelijk het geval. Evenzeer beschikten verzoekende partijen over een hotelreservatie in Barcelona voor de duur van hun verblijf en over een plan met de invulling, per dag, van hun verblijf. Waar de verwerende partij in haar nota betoogt dat blijkens het stuk 4 bij de verzoekschriften de hotelreservatie geannuleerd werd, betoogt verzoekers’

raadsman ter terechtzitting dat deze annulering werd gedaan door verzoekers broer na de vasthouding van het koppel. Uit niets blijkt dat daaraan moet worden getwijfeld. Het is verder correct dat de verzoekende partijen niet erg veel konden verklaren over de te bezoeken plaatsen. Echter, in het licht van het feit dat de Spaanse autoriteiten het gevraagde visum hadden afgeleverd lijkt de huidige motivering, die zich uitsluitend toespitst op de beperkte kennis van de bezienswaardigheden in Barcelona, niet afdoende om verzoekers de doorreis naar Spanje te verhinderen en hen terug te drijven. Daarbij komt nog dat, zoals de verzoekende partijen terecht stellen, niet blijkt dat afdoende acht werd geslagen op alle elementen van de dossiers, met name deze die een bevestiging inhouden van hun reismotieven en hun intentie tot terugkeer naar het land van herkomst zoals die al waren onderzocht door de visumverlenende Spaanse autoriteiten.

De verzoekende partijen kunnen dan ook worden gevolgd waar zij betogen dat, “door hun reismotief op een niet ernstig gemotiveerde en onzorgvuldige wijze in twijfel te trekken” de verwerende partij de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. De argumentatie die de verwerende partij in haar nota heeft ontwikkeld, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

4.2.3. De middelen zijn in de besproken mate ernstig.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.3.1. De verzoekende partijen dienen gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaan of kunnen ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moeten geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summieri uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden. (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247)

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partijen betogen het volgende :

“Verzoekers verwijzen dienaangaand naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State.

Conform de aldaar gehanteerde bewoordingen kan “geen enkel redelijk denkend mens” betwisten dat zij in deze nadeel lijden, dat gelet op de verlopen tijd moeilijk te herstellen valt.

De nadelen zijn aldus evident en verstrekkend. Zij hebben veel tijd en moeite geïnvesteerd om hun reeds lang gekoesterde droomreis naar Europa te kunnen maken. Zij hadden daarbij alle vereiste documenten voorgelegd en procedures doorlopen.

Door de al te starre houding van de Belgische immigratiediensten – waarbij de vraag kan gesteld worden of het normaal is dat deze op een dergelijke, ongehoorde wijze spijkers op laag water zoeken om het door Spanje afgeleverd visum in te trekken – is deze trip ontaardt in een voor hen heuse nachtmerrie.

Bovendien: niet alleen is er het morele nadeel (het verdriet dat hun kans op ontspanning bruut werd weggenomen) en lijden zij ernstig financieel nadeel, ook in hun thuisland dreigen zij sociaal slecht bekeken te worden na dit ‘avontuur’.

De Raad is van oordeel dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat de verzoekende partijen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan.

4.3.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om

bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen tot teruggrijping.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden samengevoegd

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 7 juni 2022 houdende bevel tot teruggrijping wordt bevolen.

Artikel 3

De vorderingen worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS